

učencih, temveč tudi pri ljudstvu in tovariših, se je pokazalo na dan pogreba dne 31. januarja t. l. Dasi je bilo slabo vreme in je zapadel velik sneg, vseeno je prihitela razen šolske mladine velika množica faranov, nad 30 tovarišic in tovarišev z okr. šol. nadzornikom, g. I. Schmorancerjem iz mariborskega, ptujskega, bistrškega okraja, ves krajni šolski svet in občinski zastop, da izkažejo predragemu zadujo čast. Šele ob 11. uri je domači župnik pred staro šolo v Šmarjeti blagoslovil kovinsko krsto, obloženo z obilico dragocenih vencev, nakar se je izprevod pomikal mimo novega šolskega poslopja skozi Trniče v 1 uro oddaljeno farno cerkev k Št. Janžu v ptujskem okraju, kjer je bila zadušnica. Iz lece pa se je župnik g. M. Škorjanec v genljivih besedah poslavljaj od rajnega, ki se je še pred 5 tedni v tej farni cerkvi udeležil z učenci sv. misijona, ne sluteč, da bo tako kmalo v rakvi tukaj ležal in klical: „Glejte, jaz grem k Očetu, boste skoraj prišli za menoj! G. govorniku bodi tukaj posebej še hvala izrečena, zakaj pokazal je, da ve težnje učiteljskega stanu ceniti. Nato smo Goloba spremili na pokopališče in položili v hladen grob poleg svoje tašče.

Nepozaben pa ostane blagi pokojnik nam, sosednim tovarišem, saj nam je njegova ljubeznivost tako ogrevala sree, njegova gostoljubnost nas tolikokrat zvalila pod njegovo streho, kjer je vladala redka rodovinska sporazumnost in sladila njegovo življenje nepopisna otroška hvaležnost in odkritosrčna ljubezen njegovih sorodnikov, zlasti svaka g. Skalnika, meščana na Dunaju.

Pokojni je zapustil bolno vdovo in četrto otrok, od katerih sta starejša kot trgovca in notariatski kandidat preskrbljena, mlajši sin je učiteljski in hčerka je pa ravno izvršila ljudsko šolo.

Tebi pa, dragi nam Andrej, ki si bil priljubljen in značajan človek, najboljši soprog, najskrbnejši oče, vzoren učitelj in rodoljub, blag kolega, skrben občan, izkratka cel mož — bodi zemljica lahka in trajen spomin. D. P.

Ne zabite „Učiteljskega konvikta“!

srečne in zadovoljne stanove in s tem trdno podlago družini, občini in deželi“.

Nisem ga sicer popolnoma razumel in rad bi še mnogokaj zvedel v tej res moderno in praktično urejeni šoli. A žal, mudilo se mi je. Zahvalil sem se najpresrečnejši devetodeželskemu učitelju, mu stisnil prav kolegijalno desnico in se obrnil od njega, da nastopim daljno pot v svojo domačijo. V tem hipu mi šine še neka misel v glavo. Obrnem se k njemu z vprašanjem:

„Povejte mi še, kdo vzdržujete po mojih mislih drage šole in kako ste plačani učitelji te srečne dežele?“

„Verujem vam, da vas zanima ta dve vprašanji. Šolo plačuje dežela. Starši nimajo nikakih izdatkov za šole razen skupnih davkov, ki so pri nas jako nizki. Naša dežela je tudi finančno tako moderno urejena, da pride na posameznega deželana primeroma majhen odstotek skupnih izdatkov. V prvi vrsti imam omeniti, da nimamo tistega dragega vojaštva, ki po drugih deželah požre milijone in ne dovoli, da bi prišla na površje ljudska izobrazba, potrebna za delavske, obrtne, trgovske in druge stanove. Mi smo nevtralna dežela kakor vse sosedne dežele in se nam zaradi prijateljskih vezi ni bati vojne. Vrh tega je naše obrtništvo, industrija in trgovstvo, kakor tudi kmetijstvo skoraj na vrhuncu dovršenosti in prinaša deželi ogromnih

† Lina Trostova.

Odprta noč in dan so groba vrata,
al' dneva ne pove nobena prat'ka.
Prešeren.

Že zopet je posegla neizprosna smrt s svojo koščeno roko v vrsto učiteljstva.

Dne 30. januarja 1907. je umrla nagloma učiteljica gospa Lina Trostova. Pri lokalni konferenci se je zgrudila brez vsakega glasu in najmanjše predslutnje navzočih nezvestna na tla. Ves trud zbranega učiteljstva, kakor tudi pomoč došlih zdravnikov sta bila brezuspešna in rešitev nemogoča. Zadel jo je srčna kap, in morala je v prezgodnji grob.

Pogreb je bil veličasten. Udeležilo se ga je v obilnem številu učiteljstvo krškega in novomeškega okraja. Zastopan je bil krajni šolski svet in prostovoljno gasilno društvo. Razen šolskih otrok je prihitela nešteta množica domačinov, pa tudi več znancev pokojnice iz sosednih krajev, ki so izkazali s svojo prisotnostjo predragi zadujo čast. Skratka: pogrebna vrsta je bila nepregledna, take še ni videl Št. Jernej. Vse je kazalo, da je bila pokojnica kar najbolj priljubljena kot učiteljica, kakor tudi kot koleginja.

Pred šolo, v cerkvi in na pokopališču so zapeli izvežbani krški pevci tri žalostinke. Njih mili in blagodneči glasovi so pretresli dušo slehnemu. Ob grobu je očrtal gosp. nadzornik Lj. Stiasny v ginljivem govoru življenje in delovanje pokojnice. Govornikove besede so naredile na poslušalce mogočen vtisk in ni ga bilo očesa, v katerem bi se ne lesketala solza sočutja.

Pokojnica je službovala v Št. Jerneju skoro 14 let. Bila je vneta za blagor svoje ljubeznive družine, kakor tudi za srečo učeče se mladine, kar je dokazovala s tem, da je kar najmarljivejše izpolnjevala stanovske dolžnosti.

Z njo je izgubilo ljudstvo marljivo učiteljico; soprog in otroka ljubljeno, nenadomestljivo soprogo, oziroma mater, učiteljstvo pa blago kolegino. Žaljuoč ostali pa smo preverjeni, da je Tvoja blaga duša tam, kjer „lepše solnce sije in lepša zarja rumeni“.

Slava njenemu spominu!
Lahka ji zemljica domača!

J.

dobitkov. Zaraditega so davki majhni in vendar ostane vsako leto velik preostanek v deželskem budgeju, ki se večinoma porabi za izobrazbo. Iz tega preostanka se izplačuje ves šolski aparat, ki je precej drag, kakor ste sami prej omenili, ki pa vrača deželi stotero posojeni kapital, ker se po splošni in pametni ljudski in stanovski izobrazbi množi narodova blaginja. Pri tem pa odpade tudi precejšnji procent na učiteljstvo, ki je plačano tako, da si sme vsak deželan iz Devete dežele šteti v čast, biti vsprejet med ljudsko učiteljstvo“.

„Srečno učiteljstvo, srečna dežela!“ sem vzkliknil, še enkrat stisnil roko svojemu tovarišu in jo, spremljan od tega do vrat, hitro odkuril po cesti vun iz mesta.

Mračilo se je že, ko sem puščaj za sebo zadnje hiše tega mesta in pošteno me je skrbelo, kako in kdaj pridem v svojo nebeško domačijo. Nočem vas dalje mučiti s svojimi spomini s tega potovanja; rečem samo toliko, da sem jo srečno in v pravem času prijadral skozi zemski zrak in vesoljni eter mimo nebeških teles naravnost pred vrata nebeške domačije, ki mi jih je moj prijatelj sv. Peter hitro odprl, veseleč se, da sem o pravem času, zdrav in brez zamude dospel s svojega izleta nazaj.